

ABY SE OSVOBODIL,
POTŘEBUJE POSLAT
DO PEKLA JEŠTĚ...

II
666
DUŠI

NEBO JEDINOU, KTERÁ HO
MŮŽE OKAMŽITĚ SPASIT

EMILY D. BEŇOVÁ

EMILY D. BEŇOVÁ

666
DUŠI

Fortuna
Libri

Copyright © Emily D. Beňová, 2024
Cover design © Zuzi Maat
Cover illustration © Shutterstock / LightField Studios

Odpovědná redaktorka: Daniela Čermáková
Jazyková korektura: Šárka Marčanová

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2024
www.fortunalibri.cz

První vydání

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, ukládána v jakémkoli vyhledávacím systému nebo přenášena v jakékoli formě ani elektronickými, mechanickými, kopírovacími, nahrávacími a jinými prostředky bez předchozího souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-615-0

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně. Jakákoli podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji Patricii Jurčové. Ty probdělé noci stály za to
a já jsem ráda, že jsi byla součástí zrodu tohoto příběhu.

Poděkování patří i Katce Sakové,

která je mýma očima a vidí i to, co já ne.

Díky za rady a všechno ostatní. Ne vždy to bylo lehké,
ale pokud se chce, jde všechno.

Hřích

V jazycích, ve kterých byla Bible napsána,
znamená slovo hřích
minout cíl.

Prolog

„Chci, abys zhřešila, aby tvá duše podlehla hříchu a já jsem si ji mohl vzít,“ šeptne mi do rtů a jeho horký dech mi ovane pokožku.

Zachvěju se. Jeho blízkost si mě podmaňuje, pokouší mě. Cítím, jak mě zrazuje tělo a já mu podléhám. Najednou mi hřích připadá lákavý. Hříšně krásný. Jemný hlásek našeptávající, abych zhřešila, zesílí a já ho slyším křičet v celé síle.

Poddej se! Udělej to! Co můžeš ztratit? Vždyť sejít z cesty je tak krásné...

1. kapitola

Přistoupím k muži ležícímu na zemi a prohlédnu si ho. Smrt si po něj přišla brzy, ale ne proto, že by chtěla. Nedal jí na výběr. Ani on, ani jeho žena, která ležela vedle něj s vytřeštěnými očima a pěnou stékající po tváři. Vedle její ruky se nacházela jehla s dávkou.

Drogy jsou svinstvo a často to končí právě takto. Před lety, pamatuju si, jako by to bylo včera, přišli za mnou. Oba. Byli spolu dlouhých deset let a nedařilo se jim prosadit se. Chtěli dosáhnout toho, co mají mnozí lidé. Peníze, lesk a slávu. Publicitu a téměř neomezenou moc.

Ona si přála zpívat a on chtěl být uznávaný hudebník. Ani jeden z nich neměl talent, ale neviděli to. *Nechtěli* to vidět. Byli z těch, kteří jsou ochotni jít i přes mrtvolu, aby dosáhli svého cíle.

Nevzpomínám si, jak se v minulosti dostali ke mně, ale pamatuju se na všechny, kteří mě vyhledali a byli ochotni zaprodat vlastní duši jenom proto, abych jim splnil sen.

A já jsem svolil. Nakonec, přesně kvůli tomuhle jsem na světě – abych pro ďábla získával duše a vysloužil si tím svobodu. Kdysi jsem byl jako oni. Toužil jsem po slávě a moci, a tak jsem se svěřil neznámému muži. Řekl, že má moc splnit mi přání, že dostanu, po čem prahnu, ale na revanš žádal mou duši. Pro slepou pýchu a vlastní posedlost jsem souhlasil.

Zpočátku všechno vycházelo tak, jak mělo. Byl jsem slavný a ženy mi doslova padaly k nohám, dokud nepřišla krutá rána a já jsem pro svou naivitu a honbu za falešným cílem neztratil všechno. Dokonce i vlastní život.

A tam to všechno začalo.

Tam začala moje služba.

Ďábel mě na smrtelné posteli znovu oslovil. Připomněl mi slib, který jsem mu dal před lety, a chtěl vědět, jestli odejdu s ním a budu mu sloužit, nebo umřu a moje černá duše skončí v pekle.

Souhlasil jsem, že mu budu sloužit. Vidina smrti a pekla mě nelákala. Ďábel řekl, že od nynějška mu patřím, a tak se také stalo. Následující ráno jsem se probudil naprosto zdravý. Byl to šok nejen pro mě, ale také pro moje okolí. Jenže najednou už jsem nebyl jako dřív. Nebyl jsem sám sebou. Slunce mi páliло pokožku, světlo ničilo oči a svěcená voda pro mě byla jako kyselina.

Utekl jsem a schovával se. Byl jsem vyděšený, ale jiný. Mé smysly byly jasnější, chutě vytríbenější, silou se mi nikdo nemohl rovnat. Celé týdny jsem se skrýval ve starých opuštěných kanálech. Londýn a všechno panstvo žily nade mnou a můj předchozí život úplně zmizel.

Měl jsem strach a byl jsem slabý. Ta slabost mě zabíjela. Když jsem už věřil, že umřu, našel mě. Opět mě vyhledal a povolal. Patřil jsem mu. Cítil jsem to, ačkoli jsem tomu pocitu sám nerozuměl. Věděl jsem, že se mu nedokážu vzepřít. Měl mě v moci. Úplně.

Rozhlédl se po útrobách kanálu, kde jsem se sytil energií potkanů, a řekl mi, co musím udělat.

„Na světě je zlo a ty mi ho přivedeš,“ nařídil a elegantní klobouk na jeho hlavě se zaleskl pod paprskem světla, které na něj dopadlo.

„Jak?“ zeptal jsem se ho.

Zastavil se a vyřezávanou hůlkou, kterou držel v ruce, šťouchl do pelíšku, který se stal mou postelí. Ohrnul aristokratický štíhlý nos a zadíval se na mě. Ďábel není starý. Je mladý, věčně mladý. Stejně jako já.

„Povolal jsem tě do svých řad, aby ses stal lovcem temných duší. Budeš mi sloužit, dokud mi jich do pekla nepošleš tři tisíce.“

„Tři tisíce?“ zopakoval jsem udiveně, ale v té době mi to nepři-
padalo jako obrovské číslo. „Jak to mám udělat?“ Tehdy jsem si
myslel, že to hravě zvládnou. Vždyť po světě běhá spousta špatných
lidí. Najít pro něj tři tisíce hříšníků nemůže být obtížné.

„Každý, kdo tě osloví a v zoufalství vysloví, že se upíše i ďáblu,
jen abys mu pomohl, mi bude patřit. Jen si vzpomeň, jak to bylo
u tebe.“

Pochopil jsem. Věděl jsem, co po mně chce. „A co potom, pane?
Co se stane, když vám ty duše dodám?“

„Pak?“ zeptal se zamýšleně.

„Co se se mnou stane potom?“

Stáhl oči do úzkých štěrbin a jeho výraz ztvrdl. Prsty si uhladil
špičky vzhůru vytočeného knírku a promluvil: „Splním ti poslední
přání. Co by sis přál?“

„Svobodu, pane. Svobodu a novou šanci na život.“

Ďábel cukl hlavou, zvažoval moji nabídku. Ani na okamžik
jsem nezapochyboval, že by toho nebyl schopen. Jeho moc a vel-
kolepost jsem cítil až v kostech. Věděl jsem, že dokáže skutečná
kouzla, a tak jsem nežádal nic, co by mi nemohl opravdu splnit.
„V pořádku. Když mi dodáš tři tisíce duší, budeš znovu žít.“

Cítil jsem, že tohle je moje šance. S jeho pomocí bych mohl
začít znovu. Jen mu dám, co chce. Stále jsem ale nerozuměl ně-
kterým věcem. „Jak to mám udělat, když mě slunce spálí? Jak se
dostanu na povrch, když jsem na denním světle téměř slepý?“

„Neboj se, lovče. Až ráno opustíš tuto stoku, budeš jako jeden
z nich. Ale pozor! Pokud pocítíš, že zase podléháš světlu a slunce
tě pálí, stáhni se. Nezavádím tě tvé démonické podstaty, jen ti
dávám vyšší moc k vykonávání mých věcí.“

„Proč to musí být takhle, pane?“

Muž se na mě významně podíval a řekl: „Abys nezapomněl na
to, komu patříš. Abys neuvažoval o útěku, protože jinak zemřeš.“

„Neuteču, pane. Jen pořád nerozumím, jak vám ty duše dopravím.“

„Neboj. Ve správném okamžiku pochopíš všechno sám.“

„Dobře, pane. Pusťte mě do světa lidí a dostanete ty duše. Jak jsme se dohodli.“

Ďábel přikývl. „Dal jsem ti své slovo, Adriene. A ďábel své slovo pokaždé dodrží. Měj ale na paměti, že je tu i Bůh a jeho archanděl. Do pekla smějí jen hříšníci, kteří tě požádají o pomoc.“

„A co ti čistí? Co když mě poprosí o pomoc osoba s čistou duší?“

„To, jestli jí pomůžeš, je jen na tobě. Za pomoc nevinným tě nemůžu soudit, ale Bůh ti čistou duši nedá. Ne, dokud ten člověk sám a dobrovolně nezhřeší. Nad čistou duší nemáš žádnou moc, Adriene. Pamatuj na to.“

Přikývl jsem a ďábel se při odchodu rozplynul.

Věřil jsem, že ten úkol splním rychle, vždyť lidé neustále potřebují pomoc, pořád něco chtějí. A nikdo přece není bez hříchu. Nikdo!

Mýlil jsem se.

Netušil jsem, že to bude ten nejtěžší úkol, který mi mohl dát. A tak bloudím po světě už více než sedm set let a úděl, který se mi jevil jako snadno splnitelný, se stal mým nekonečným trestem.

Žena na zemi se pohne. I když ne opravdu. Sleduju, jak její duše opouští tělo a hned za ní vyjde i ta mužova. Zmateně se podívají jeden na druhého a pak na mě. Pochopili. Chtějí něco říct, ale nedám jim možnost.

„Taková byla dohoda. Splním vám sny, ale vezmu si vaše duše.“

„Jenže takhle to nemělo být,“ promluví žena a její aura zbledne. Vytrácí se jako její muž.

„Sami jste si zvolili směr. Já jsem vás nevedl. To, že končíte takhle, je vaše volba. Vaše duše zčernaly, a tak mi patří.“ Ukážu rukou doprava a ve vzduchu se utvoří černá mlha.

Kruh připomínající oko hurikánu se zvětší tak, aby jím mohli projít, a oni se obejmou. Už je však pozdě. Žili hříšně a temnota je odvede tam, kam patří.

Z víru temné mlhy v barvě smůly se vysunou černé pahýly vlnící se jako dva hadi. Omotají je a vtáhnou do přechodu rychlostí světla. Černý kruh se po jejich vstupu zmenší, až úplně zmizí.

„Fajn, to bychom měli.“ Vytáhnu diář, malý ošoupaný zápisník, a zapíšu si další dvě jména do nekonečného seznamu.

689 – Deana Mooreová

688 – Sean Moore

Zavřu zápisník a uslyším dětský pláč. Někde v domě. Opustím ložnici, kde nechám ležet na zemi dvě mrtvá těla, a dojdu do pokoje, ze kterého je slyšet nářek. V malé bílé místnosti objevím dítě. Maličké. Sedí v postýlce a po tvářích mu stékají velké slzy, jako by to nevinné stvoření tušilo, co se odehrálo ve vedlejším pokoji. Přistoupím k postýlce a děťátko se utiší.

Jeho aura je jasná. Doslova září, téměř mě oslepuje. Neuvěřitelné. Je naprosto čisté. Nevinné, bez dědičného hříchu. To ani není možné.

Děti se rodí s dědičným hříchem, jenže tohle je panensky čisté. Je to překvapující a zároveň fascinující. Jak je možné, že ti dva mohli zplodit tak nevinné stvoření?

Dítě ke mně natáhne ručičku. Už nepláče. Všimnu si nádherných velkých očí. Jejich zeleň je přímo dokonalá. Má malý, vzhůru zahnutý nosánek, rty tak červené barvy, až je to omamné, a vlasy bílé jako sníh. Přisáhám, že vypadá jako anděl. Dotknu se jeho ručičky a pocítím teplo. Zářivá aura, která z děťátka sálá, mě doslova obklopí. Cítím, jak mě naplní pocitem štěstí a tepla.

Vnímám, jak mě to stvoření dobíjí ztracenou energií, kterou mi vzaly ty zčernalé duše.

S úžasem nasávám sílu, která z něj prýští, a sytím se i bez toho, abych se napojil. Tahle duše by byla pro ďábla velkou trofej, navíc by mi zkrátila trest nejméně o sto čísel.

„Na to nemáš právo,“ řekne najednou někdo další a já strnu. Přikročí ke mně archanděl Gabriel a podívá se do postýlky. Blondák s bradkou se na dítě usměje a překříží si ruce na hrudi.

Pustím dítě, čímž přijdu o teplo, kterým mě dobíjelo, a postavím se. Víím, že má pravdu. Na to děcko nemám právo. Zatím. „Dlouho jsme se neviděli, Gabrieli.“

Pousměje se. „Koukám, že do pekla doputovali další hříšníci.“

„Věř, že mě to nezarmucuje tak jako tebe.“

Přikývne. „Máš pravdu. Trápí mě vědomí, že na světě je pořád tolik zla. Občas mám pocit, že to nikdy neskončí. Jenže bez zla bys neměl práci.“

Ignoruju jeho uštěpačná slova a změním téma. „Co bude s dítětem?“ zeptám se a neujde mi, jak miminko chytne svůj dudlík a strčí si ho do úst.

„Neboj se. Už jsem volal kompetentním osobám. Přijede si pro něj sociálka.“

„Takže poputuje do dětského domova?“

„Vypadá to tak. To nešťastné dítě už nemá žádnou rodinu. Ale vidíš to?“

Zamračím se a podívám se na něj. „Co?“

„Vidíš tu auru?“

Pochopil jsem, co myslí. „Narodilo se bez dědičného hříchu. Jak je to možné?“

Gabriel se pousměje. „Nejsi jediný, kdo plní přání. Oslovili jednoho z našich. Náhodně. Snili o dítěti, a přestože jejich duše

padaly do temnoty, věřili jsme, že to děťátko jim pomůže. Bohužel ani tohle nevinné stvoření je nedokázalo zachránit.“

„Možná jednou zachrání někoho jiného.“

Gabriel přikývne. „Nesejde-li z cesty.“

Ušklíbnu se. „Pak tady budu já. S duší tohoto zázraku bych se k cíli dostal mnohem rychleji.“

„S duší takového čistého stvoření bys vymazal celý svůj trest, Adriene.“

Podívám se na blondáka vedle sebe, jestli to myslí vážně, a on zvedne obočí.

„Dokud je bez hříchu, nemáš nad ním moc.“

Přikývnu. „Ano, vím. Dokud je bez hříchu, nemůže mi patřit. Jenže hřích má i lákavou stránku,“ dodám a odejdu pryč.

* * *

Často přemýšlím nad tím, jak by vypadal můj život, kdybych nebyl kdysi dávno tak marnivý. Jistě, teď bych už nežil, ale možná bych měl ženu a děti. Jenže já jsem si vybral slávu a chamtivost. Měl jsem všechno, ale vždy jsem bažil po něčem dalším. Byl jsem nenasytný a sobecký, i proto jsem skončil tak, jak jsem skončil.

Když se na to ale podívám z druhé strany, vlastně si nemůžu stěžovat. Na mé práci není nic strašného. Alespoň se o tom celá staletí přesvědčuju. A musím podotknout, že díky ďáblu mám věčný život.

Jedním pohybem zažehnu světlo a svléknu si dlouhý černý plášť. Přehodím ho přes opěradlo vyřezávaného křesla a oběma rukama si promnu tvář. Cítím se unaveně, ale na spánek nemám pomyslení. Jsem noční tvor, což je pro démona typické.

Zapnu rádio na vestavěné policové stěně a velkým pokojem s postelí uprostřed se rozezní klavírní hudba. Miluju klasiku

a krásné ženy. Přesně v tomto pořadí. Z hifi sestavy se line balada od Mozarta a já zahraju prsty ve vzduchu.

Vyzuju si boty a bosýma nohama přejdu po studené podlaze. Z ledničky vedle postele, která je dřevem šikovně zamaskovaná do podoby nočního stolku, vyndám pivo a otevřu plechovku. Napiju se a přesunu se do rohu místnosti, kde na malířském stojanu stojí ještě panenské plátno čekající na první tahy štětcem.

Maluju často. Většinou krajinky. Miluju podzimní scenérie, ale také jarní zobrazení nového zrodu. I dnes si sednu na otočnou židli bez opěradla a chytím do ruky paletu. Zažila i lepší časy, ale neřeším to. Vymáčknu na ni barvy, které budu potřebovat, a pustím se do práce.

Se svými nadlidskými schopnostmi dokážu malovat opravdu rychle. Jenže dnes ne. Dnes chci malovat pomalu a to první, co mi přijde na mysl. Počáteční tahy jsou opatrné a promyšlené. Zbývající jdou instinktivně a samy. Štětec létá po plátně, míchám barvy a vytvářím portrét, který ve mně vytvořilo podvědomí. Když skončím, hledí na mě velké zelené oči nevinného dítěte, které je na mě úpěnlivě upírá.

Netuším, proč jsem namaloval právě tohle, ale uvědomím si, že je to po dlouhých sedmi letech první malba člověka. S obrazy lidí jsem skončil v den, kdy jsem jako člověk navždy umřel.

Pocítím, že nejsem sám.

„Zase ty tvé čmáranice?“ ozve se její hlas.

Otočím se k ženě s havraními vlasy a pihou u rtů a položím paletu. Přistoupí ke mně a prohlédne si obraz.

Zamračí se. „Odkdy maluješ děti?“

Vstanu, zvednu ze země plátno a přehodím ho přes obraz. „Co tě sem přivádí, Deryono?“

„Nevíš?“ zeptá se.

„Dnes nemám náladu,“ řeknu přímo a napiju se piva.

„Tak si ji udělej. Kvůli tobě jsem se vykašlala na opravdu sexy černocho.“

Pousměju se a sednu si na okraj postele. „Asi nebyl až tak extra, když jsi tady.“

Pousměje se. „Nebudu ti lhát. Dnes mám chuť na tebe.“

Opět se napiju a zavrtím hlavou. „Příliš sis zvykla mě využívat.“

Vytáhne mi pivo z ruky, dopije ho a prázdnou plechovku hodí kamsi za sebe. Když dopadne na zem, na okamžik naruší další klavírní baladu. Pak do mě strčí a já se svezu na postel. „Protože můžu,“ zašeptá roztouženě a jediným šikovným tahem ze sebe shodí černé elegantní šaty. Padnou jí přes ramena a kolem nohou vytvoří temnou obruč.

Podívám se na její dokonalé nahé tělo a ona nečeká. Sedne si na mě obkročmo a zavlní boky.

„Nasyť se, Adriene. Víím, že to chceš. I ty se potřebuješ pořádně najíst.“

Jindy bych ani nezaváhal, ale teď je to jiné. Necítím potřebu se nasytit. To dítě mě dobilo a pořád to ve mně je. Deryoně to ale neřeknu. Místo toho se vyšvihnu do sedu a rukama jí sevru pevná prsa. Zasténá a zakloní hlavu.

„Ano. Nenech mě čekat. Potřebuju, abys mě naplnil. Chci cítit bolest, ale také rozkoš. Musíš mě uspokojit. Jen ty víš, jak drsně to miluju.“

V tu chvíli ji přetočím pod sebe a rozepnu si kalhoty. Nečekám na nic, vniknu do ní na doraz a už nepřestávám. Beru si ji tvrdě a rychle. Slyším její pohanské výkřiky, steny a neukojitelnou chuť po sexu. Cítím to stejně. Chci všechno stejně. Buším do ní celou silou a vychutnávám si příval extáze, který mě pohlcuje. Jí to ale nestačí.

Už nejsme jen dva.

Přivolala sem jednu ze svých družek. Zezadu mě obejmou jemné ruce. Deryona ví, co mě potěší. A pohled na dvě navzájem se

obšťastňující ženy je to nejlepší, co mi mohla dopřát. Zpomalím a sleduju, jak mě ruce zezadu hladí po hrudi, až sjedou dolů a pohladí Deryonino lůno. Miluju ten pohled.

Žena zpoza mě vykročí a usadí se na postel. Deryona se na ni usměje a blondýnka se skloní, aby ji mohla líbat. Vzrušení mnou doslova lomcuje. Šukám Deryonu a přitom pozoruju, jak ji blondýnka hladí na prsou a dráždí. Jsem v pasti vlastní trýzně, ale přesně takhle se mi to líbí. A to je teprve začátek...